

Lessen uit Numeri 1 en 2

uit 'Aantekeningen op Numeri'

Auteur: C. H. Mackintosh

Numeri 1-2

We willen nu de 4e grote afdeling van de Pentateuch (de 5 Boeken van Mozes) overdenken. In **Genesis** vinden we, na het verhaal van de schepping, van de zondvloed en van de verstrooiing van Babel, Gods verkiezing van het zaad van Abraham.

In **Exodus** zien we de verlossing.

Leviticus laat ons priesterlijke aanbidding en gemeenschap zien.

Het grote onderwerp van **Numeri** is de wandel en de strijd in de woestijn. Dit zijn de hoofdonderwerpen van de kostbare gedeelten van Gods Woord, terwijl verschillende andere zeer belangrijke punten en passanten worden aangeroerd. De Heer heeft ons in Zijn grote genade geleid bij de beschouwing van Genesis, Exodus en Leviticus en we mogen vertrouwen, dat Hij dat ook nu zal doen. Moge Zijn Geest onze gedachten en pen besturen, opdat niets geschreven wordt, wat niet volkomen met Zijn heilige wil overeenkomt, tot Zijn verheerlijking en tot een blijvende zegen van de lezer.

“Voorts sprak de Heere tot Mozes, in de woestijn van Sinai, in de tent der samenkomst, op de eerste van de tweede maand, in het tweede jaar, nadat zij uit Egypteland uitgetogen waren, zeggende: Neem op de som van de gehele vergadering van de kinderen Israëls, naar hun geslachten, naar het huis van hun vaders, in het getal van de namen, van al wat mannelijk is, hoofd voor hoofd, van twintig jaar oud en daarboven, allen die ten heire in Israël uittrekken: die zult gij tellen naar hun legers, gij en Aäron” (1:1 -3).

Hier zijn we al direct “in de woestijn”, waar alleen meetellen, “die ten heire in Israël uittrekken”. Dat is opvallend. In Genesis was het zaad van Israël nog in de lendenen van hun vader Abraham. In Exodus waren ze in de ovens van Egypte. In Leviticus zijn ze vergaderd rondom de tent der samenkomst. In Numeri zijn ze in de woestijn. Hiermee parallel zien we in Genesis de roeping van God in uitverkiezing, in Exodus het bloed van het Lam tot bevrijding, in Leviticus de aanbidding en de eredienst van het heiligdom; en zo lezen we in Numeri van krijgslieden, legers, banieren, legerplaatsen en van trompetten om alarm te blazen.

Deze dingen zijn bijzonder belangrijk voor de Christen. Elk boek van de Bijbel heeft van de Goddelijke Auteur zijn eigen plaats gekregen. Alles is Goddelijk en dus volmaakt. Daarom moeten we geen vergelijkingen maken tussen de innerlijke waarde of belangrijkheid van de verschillende boeken. De Christen is volkomen overtuigd van de waarde en van de inspiratie van de Heilige Schrift en dus ook van de inspiratie van de boeken van Mozes. Een gelovige laat zich niet beïnvloeden door schrijfkritiek van welke kant ook en rust eerbiedig in het eenvoudige geloof dat “alle Schrift door God is ingegeven”.

Maar, hoewel alle Bijbelboeken evenveel gezag hebben, mogen we ons toch met veel nut bepalen bij de inhoud, het doel en het onderwerp van de verschillende Bijbelboeken. Hoe

meer we daarover nadenken, des te meer worden we getroffen door de schoonheid, de oneindige wijsheid en de volmaakte juistheid van de Bijbel als één geheel en van elk deel afzonderlijk. De geïnspireerde schrijver dwaalt nooit af van het directe doel van het boek. Nooit zullen we iets vinden, dat niet in volmaakte harmonie met de hoofdgedachte van het boek is. Om dit duidelijk te maken zouden we de hele Schrift moeten doorgaan, maar dat is in het bestek van dit boek niet mogelijk.

Laat ik mogen volstaan met de woorden van iemand, die volledig overtuigd was van de Goddelijke inspiratie van de Schrift en dagelijks nog meer in die overtuiging bevestigd werd door het ontdekken van de volheid, diepzinnigheid en volmaaktheid van de Schrift. Hij zag door genade de uitnemendheid van de verschillende delen en de wonderlijke samenhang van het geheel. Hij schrijft:

“De Heilige Schrift vloeit uit een levende bron en een levende kracht heeft haar doordrongen. Vandaar dat ze oneindig kan worden toegepast en dat het onmogelijk is één gedeelte los te zien van het verband met het geheel. Want één God is het levende middelpunt, uit Wie alles voortvloeit; één Christus is het levende middelpunt op Wie alle waarheden betrekking hebben; en één Geest verleent, als het Goddelijke levenssap, de kracht aan de Goddelijke oorsprong van de Schrift, tot in de kleinste onderdelen van de alles verenigende waarheid. De Geest getuigt van de heerlijkheid, de genade en de waarheid van Hem, die door God wordt voorgesteld als het Voorwerp, Middelpunt en Hoofd van alles, wat verbonden is met Hemzelf, van Hem die God boven alles is te prijzen tot in eeuwigheid. . . . Toen we nog ver van God waren, werden we bereikt door de buitenste bladeren en takken van deze openbaring van Gods gedachten. Maar als we tot het middelpunt doordringen en van daaruit zien de oneindigheid ervan, dan zien we onze zwakheid ze te begrijpen. We leren, God zij dank, dat de liefde (als bron van deze openbaring) volledig en volmaakt bekend gemaakt wordt. En de openbaring van die liefde heeft ons getroffen, toen we nog verloren waren. In alles zien we dezelfde God van liefde. Maar de wijsheid van God en Zijn plannen, waarin Hij Zich heeft geopenbaard, moeten we altijd blijven onderzoeken. Elke nieuwe ontdekking doet ons geestelijk verstand groeien en maakt ons dan de oneindigheid van het geheel duidelijker en we zien dan dat dit ons verstand te boven gaat”.

In een tijd, waarin de Bijbel door velen geminacht wordt, zijn zulke woorden van iemand die meer dan 60 jaar een grondige studie van de Schrift maakte, van grote waarde. Dat wil niet zeggen dat we afhankelijk zouden zijn van een menselijk getuigenis. Evenals Gods werk, spreekt Gods Woord voor zichzelf. Het heeft zijn eigen geloofsbrieven; het spreekt tot ons hart, het raakt de wortel van ons zedelijk bestaan, het dringt door tot de ziel en laat ons zien wat we zijn, zoals geen ander boek zou kunnen. Toen de vrouw in Samaria (Jh. 4) uit de mond van de Heere Jezus hoorde, wat zij gedaan had, werd ze overtuigd dat Hij de Christus was. Zo zegt de Bijbel ons wat wij gedaan hebben en dan zeggen we: “dit is het Woord van God”. Ontegenzeggelijk is het alleen het onderwijs van de Geest, dat ons ervan overtuigt dat de Schrift voor zichzelf spreekt. Het is altijd, maar nu meer dan ooit, nodig, dat we ervan overtuigd zijn, dat de Schrift Goddelijk gezag heeft, geheel geïnspireerd is, absoluut voldoende geeft voor elk doel en voor alle volken en tijden.

Twee vijandige invloeden zijn zeer verbreid: ongeloof en bijgeloof. Het ongeloof loochent dat God tot ons heeft gesproken, het bijgeloof erkent dat Hij gesproken heeft, maar zegt dat we het alleen kunnen begrijpen als de kerk de uitlegging geeft. Terwijl velen terugschrikken voor de driestheid en de goddeloosheid van het ongeloof, zien ze niet dat het bijgeloof hen

ook van de Schrift berooft. Wat maakt het uit of men ontkent dat God sprak, of dat men zegt dat het niet te begrijpen is? Het resultaat is hetzelfde. Als God mij niet de verzekering kan geven dat Hij gesproken heeft, of als Hij mij niet kan doen begrijpen wat Hij zegt, dan heb ik er niets aan dat Hij heeft gesproken. Als Gods Woord niet voldoende is zonder menselijke verklaringen, dan kan het niet het Woord van God zijn. Heeft Hij gesproken, dan is Zijn Woord volmaakt. Het ongeloof zegt: “Nee”; het bijgeloof zegt: “Ja, maar”. Beide beroven ons van de Goddelijke openbaring. Maar God zij geprezen, die ons een openbaring geschonken heeft, die gesproken heeft, wiens Woord in staat is ons hart en verstand te bereiken. We hebben geen kaars nodig om de zon te zien schijnen. We hoeven alleen maar in de zonneschijn te gaan staan. Maar we zien het licht niet als we in een tunnel gaan. Zo is het ook als we ons stellen onder de duistere invloeden van ongeloof en bijgeloof; dan ondervinden we de levendwekkende en verlichtende kracht van de Goddelijke openbaring niet.

Nadat we dit alles over Gods Woord als geheel hebben overdacht, willen we nu overgaan tot de inhoud van Nm. 1-2. In hfdst. 1 vinden we de “afkomst” en in hfdst. 2 het kennen van de “banier”.

“Toen namen Mozes en Aäron die mannen, die met namen uitgedrukt zijn. En zij verzamelden de gehele vergadering, op de eerste dag van de tweede maand; en die verklaarden hun afkomst, naar hun geslachten, naar het huis van hun vaders, in het getal van de namen, van wie twintig jaren oud was en daarboven, hoofd voor hoofd. Gelijk als de HEERE Mozes geboden had, zo heeft hij hen geteld in de woestijn van Sinaï” (1:17-19).

Deze teksten spreken tot ons. In de eerste plaats brengt het ons tot de vraag:

“Kan ik mijn afkomst verklaren”?

We moeten vrezen dat duizenden Christenen dat niet kunnen. Ze kunnen niet met beslistheid zeggen: “Nu zijn wij kinderen van God” (1Jh. 3:2). “Want wij zijn allen zonen van God door het geloof in Christus Jezus”. “En als gij van Christus zijt, dan zijt gij Abrahams zaad, en volgens belofte erfgenamen” (Gl. 3:26,29). “Want zovelen door de Geest van God geleid worden, die zijn kinderen van God. De Geest zelf getuigt met onze geest, dat wij kinderen van God zijn” (Rm. 8:14,16).

Dit is de “afkomst” van een Christen en hij heeft het voorrecht te kunnen “verklaren” vanuit de hemel geboren — opnieuw geboren — te zijn. Geboren uit water en Geest, d. w. z. door het Woord en door de Heilige Geest. (Vgl. nauwkeurig Jh. 3:5; Jk. 1:18; 1Pt. 1:23; Ef. 5:26). De gelovige heeft zijn “komaf rechtstreeks van een opgestane Christus in heerlijkheid. Als we eerlijk willen spreken over onze natuurlijke afkomst, dan moeten we zeggen dat we voortgekomen zijn uit een verdorven stam; we zijn een vervallen geslacht; we dragen de gevolgen van de zonde in ons om; ons bloed is besmet; we zijn onherstelbaar verloren en we kunnen nooit terugkeren tot de oorspronkelijke toestand van de mens. Iemand kan edellieden, prinses of koningen onder zijn voorvaders tellen, maar als hij doorgaat komt hij uit bij het afgevallen, verdorven en verworpen hoofd van de schepping.

Zo beoordeelt God de dingen. Het menselijk oordeel is oppervlakkig en gering (1Ko. 4:3). Laten we van dat laatste goed doordrongen zijn. Dan worden we verheven boven de invloed van de aardse dingen. “In ongerechtigheid geboren en in zonde ontvangen (Ps. 51): dat is de oorsprong, de afkomst van de natuurlijke mens. Alleen degenen, van wie de zinnen door de

god van deze wereld (satan) verblind zijn, zullen zich op hun natuurlijke geboorte verheffen. Wat een verschil met de Christen, die een hemelse afkomst heeft en wiens stamboom in de nieuwe schepping geworteld is. Zijn stamboom kan niet door de dood worden afgebroken, want hij staat op de bodem van de opstanding. We kunnen deze dingen niet eenvoudig genoeg zien en anderzijds is het van het grootste belang deze grondslag duidelijk te begrijpen.

We zien in Nm. 1 hoe belangrijk het was dat elk lid van de vergadering van Israël zijn afkomst kon verklaren. Onzekerheid zou een hopeloze verwarring hebben veroorzaakt. We kunnen ons nauwelijks voorstellen dat er een Israëliet was, die twijfelde aan zijn afkomst; en die (zoals menig Christen) zei: "Soms heb ik de hoop dat ik Israëliet ben; dan weer ben ik bang van niet; het is allemaal zo onzeker". En we kunnen ons absoluut niet voorstellen dat een Israëliet zou zeggen, dat je dat nooit met zekerheid kunt zeggen. Zulke redeneringen kwamen bij een Israëliet niet op. Hij werd geroepen "zijn geslacht te verklaren" vóór hij als krijgsman, zijn plaats innam in de heirlegers van Israël. Iedereen kon, als Saulus van Tarsen zeggen: "besneden op de achtste dag, uit het geslacht van Israël", enz. Alles was duidelijk en beslist en dat moest zo zijn, wilde men een begin maken met de strijd en de wandel in de woestijn.

Als nu een Jood zeker kon zijn van zijn afkomst, waarom dan een Christen niet? Bent u één van die mensen, die nooit tot zekerheid van hun hemelse afkomst, van hun geestelijke geboorte, komen? Zou u alles wel willen geven om zeker te weten een kind van God, een lid van Christus te zijn? Dan willen we u graag helpen: In de eerste plaats willen we wijzen op een kenmerk, dat alle kinderen van God bezitten. Of we dit kenmerk bezitten, bepaalt zonder meer of we een kind van God zijn. Onze Heere Jezus Christus zegt in Lk. 7:3 en Mt. 11:13 "De wijsheid is gerechtvaardigd door haar kinderen". Alle kinderen van de wijsheid van Abel tot nu, worden gekenmerkt door deze familietrek, dat ze God gerechtvaardigd hebben. Al Gods kinderen (de zonen van de wijsheid) hebben dit zedelijk kenmerk enigermate getoond.

Wat wil het zeggen "God rechtvaardigen"? Dat vinden we b. v. in Lk. 7:29-30. "En al het volk dat dit hoorde en de tollenaars rechtvaardigden God, daar ze gedoopt waren met de doop van Johannes; maar de farizeeën en de wetgeleerden hebben de raad van God voor zichzelf verijdeld, daar ze niet door hem gedoopt waren". Hier staan twee geslachten tegenover elkaar. Het ene (de tollenaars) rechtvaardigde God, oordeelde zichzelf en onderwierp zich aan de doop van de bekering. Het tweede (de farizeeën) rechtvaardigde zichzelf en oordeelde God, weigerde zich te bekeren en te laten dopen. Deze twee klassen van mensen bestaan van Abel en Kaih af tot nu toe. En we hebben dus een eenvoudige toetssteen om te bepalen tot welk "geslacht" wij behoren. Zelfoordeel en neerbuigen voor God in berouw wil zeggen: God rechtvaardigen. Op dat moment ontmoeten we een God, die rechtvaardig maakt. Gods kinderen rechtvaardigen Hem en Hij rechtvaardigt Zijn kinderen. Toen David zei: "Ik heb gezondigd tegen de HERE", was het antwoord: "De HERE heeft ook uw zonden weggenomen". Op belijdenis van schuld volgt Goddelijke vergeving. Niets is dwazer dan het rechtvaardigen van zichzelf, want God moet in Zijn woorden gerechtvaardigd worden en overwinnen, wanneer Hij geoordeeld wordt (Ps. 51:6; Rm. 3:4). God moet tenslotte de overhand hebben en dan zal alle zelfrechtvaardiging in het juiste licht worden gezien.

Het is dus wijs zichzelf te veroordelen. Zij, die uit het "geslacht", dus kinderen van God zijn,

zijn kinderen van de wijsheid. Degenen, die niet tot dit geslacht behoren, worden gekenmerkt door een geest van zelfverdediging. Dit is zeer belangrijk. Het natuurlijk hart veroordeelt alles en iedereen, behalve zichzelf. Maar als de genade werkt, is er de bereidheid het eigen - ik te oordelen en de laatste plaats in te nemen. Dat is het geheim van zegen en vrede. Alle kinderen van God stonden op deze bodem en werden erdoor gekenmerkt. Er is niet één uitzondering te vinden in de hele geschiedenis van het gelukkige geslacht van de kinderen der wijsheid. En we mogen u gerust stellen, lezer, dat u, als u zich werkelijk als verloren hebt gezien, en de plaats van berouw hebt ingenomen, inderdaad behoort tot "de kinderen der wijsheid". Dan kunt u vrijmoedig en beslist uw "afkomst verklaren". We moeten van meet af aan diep op dit punt ingaan. Niemand kan zich scharen om de juiste "banier" als hij zijn "geslacht" niet kan verklaren. Onzekerheid verhindert ons de ware positie in de woestijn in te nemen. Dat was voor een Israëliet onmogelijk en dat is het ook voor een Christen. Er kan geen vooruitgang in het woestijnleven, geen zegen in de geestelijke strijd zijn als er onzekerheid over "de afkomst" is. We moeten kunnen zeggen: "Wij weten dat wij uit de dood overgegaan zijn in het leven" (1 Joh. 3:14). "Wij weten dat wij uit God zijn" (1Jh. 5:19); "We geloven en zijn verzekerd", om vorderingen te kunnen maken in het leven en de wandel in de woestijn.

Kunt u uw "geslacht verklaren"? Is dat voor u een besliste en duidelijke zaak? Is dat een uitgemaakte zaak tussen God en U? Wees niet nonchalant in deze dingen. Laat het niet alleen maar een belijdenis zijn. Zeg niet: "Ik ben lid van dit of dat kerkgenootschap; ik gebruik het avondmaal; ik houd me aan bepaalde leerstellingen; ik ben godsdienstig opgevoed; ik leid een goed leven; ik heb niemand kwaad gedaan; ik lees de Bijbel en bid; ik geef mild voor godsdienst en zending". Dit kan allemaal waar zijn, zonder dat u een vonkje geestelijk leven hebt of een straaltje geestelijk licht bezit. Het enige bewijs dat u van het geestelijk geslacht bent is het getuigenis van de Geest, dat u een kind van God bent. En dit gaat samen met het eenvoudige geloof in de Heere Jezus. "Wie in de Zoon van God gelooft, heeft het getuigenis in zichzelf" (1Jh. 5:10). We moeten de bewijzen niet zoeken in ons eigen hart, in onze gevoelens of ervaringen. Het gaat om het kinderlijk geloof in Christus; om het hebben van het eeuwige leven in de Zoon van God; om het onvergankelijke getuigenis van de Heilige Geest in ons. Dat is God op Zijn Woord geloven. "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: wie mijn woord hoort, en gelooft Hem, die Mij gezonden heeft, die heeft eeuwig leven, en komt niet in het oordeel, maar is uit de dood overgegaan in het leven" (Jh. 5:24).

Dit is de enige weg om uw "afkomst" te verklaren. En u moet dit kunnen om ten strijde te kunnen trekken. Dat wil niet zeggen, dat u zonder deze verklaring niet in de hemel kunt komen. Wij geloven dat er honderden ware kinderen van God zijn, die, "hun geslacht niet kunnen opgeven". Ze hebben geen zekerheid; maar daardoor kunnen ze ook niet ten strijde gaan. Ze kunnen niet eens weten wat de "goede" strijd is. Ze zien hun eigen angst en twijfel voor strijd aan. Dit is een grove (en helaas algemene) dwaling. De ware Christelijke strijd vindt, volgens het Nieuwe Testament, plaats in een sfeer waarin vrees en twijfel onbekend zijn.

Alleen als we leven in het licht van Gods volkomen verlossing in een opgestane Christus, kunnen we de strijd van een Christen strijden. Onze wettische pogingen, ons ongelooft, ons weigeren om ons te onderwerpen aan de rechtvaardiging van God, ons vragen en redeneren zijn in wezen strijd tegen God, terwijl de strijd van een Christen de strijd tegen Satan is. "Want wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de

machten, tegen de wereldbeheersers van deze duisternis, tegen de geestelijke machten der boosheid in de hemelse gewesten" (Ef. 6:12).

Met betrekking tot dit belangrijke punt wil ik wijzen op drie plaatsen uit het Nieuwe Testament. De strijd kan n. 1. drie karakters hebben. We vinden dit achtereenvolgens in Rm. 7:7-24; Gl. 5:17 en in Ef. 6:10-17. In Rm. 7:7-24 zien we het worstelen van een levendgemaakte, maar niet vrijgemaakte ziel: een wedergeborene onder de wet. De uitdrukking "want ik heb een vermaak in de wet van God naar de inwendige mens" bewijst, dat het hier gaat om een levendgemaakte ziel. Vermaak hebben in de wet van God, de wil om het goede te doen, het niet instemmen met het kwaad, zijn kenmerken van het nieuwe leven. Zo spreekt een onbekeerde niet. Aan de andere kant zien we hier iemand die niet ten volle vrijgemaakt is. Hij leeft niet in het bewustzijn van de overwinning; want hij zegt: "Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde". "Want hetgeen ik wil, dat doe ik niet, maar hetgeen ik haat, dat doe ik". "Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam van deze dood? ". Wat zijn positie betreft is een Christen niet "vleselijk", maar geestelijk, niet "verkocht onder de zonde", geen ellendig mens", maar een gelukkig mens, een verlost. Een Christen is geen machteloze slaaf van de zonde, onbekwaam om goed te doen. Hij is een vrij mens, hij bezit kracht in de Heilige Geest en kan zeggen: "Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft".

Zonder hier volledig te kunnen zijn willen we hierover nog een paar opmerkingen maken, zodat het doel en de belangrijkheid van Rm. 7 duidelijk worden. Er bestaan zeer uiteenlopende verklaringen voor dit hoofdstuk. Sommigen zeggen dat het gaat om een niet levend gemaakte ziel. Anderen beweren dat het gaat om de normale toestand van een gelovige. Geen van beide is waar. Het gaat om een levend gemaakte ziel, die niet vrij gemaakt is door het kennen van het één gemaakt zijn met een opgewekte Christus, en het kennen van de kracht van de Heilige Geest. Honderden Christenen leven praktisch in Rm. 7, terwijl hun ware positie Rm. 8 is. Wat hun ervaringen betreft, zijn ze nog onder de wet. Ze kennen zichzelf niet als door de Heilige Geest verzegeld. Ze twifelen en zijn steeds geneigd te zeggen: "Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen? " Maar een Christen is verlost; hij is behouden. Hij is aangenomen in de Geliefde, verzegeld met de Heilige Geest der belofte, één gemaakt met Christus. Dat behoort hij te weten, te belijden en hij behoort ervan te genieten. Dan staat hij niet meer in Rm. 7. Hij mag het lied van de overwinning aan de overkant van het graf van de Heer zingen en zo mag hij wandelen in de heilige vrijheid, waarmee Christus Zijn volk vrijmaakt. In Rm. 7 is geen vrijheid, maar gebondenheid, behalve aan het eind, waar de gelovige kan zeggen: "Ik dank God". Het kan een goede oefening zijn door Rm. 7 te gaan en we moeten eerlijk zijn en het mag niet op inbeelding berusten in Rm. 8 te zijn. Maar dat doet niets af van de juiste toepassing van deze belangrijke plaats uit de Schrift.

Laten we nu een ogenblik stil staan bij de strijd in Gl. 5:17. "Want het vlees begeert tegen de Geest en de Geest tegen het vlees; en deze staan tegenover elkaar, opdat gij niet doet hetgeen gij wilt". De tekst is niet bedoelt om aanhoudende nederlagen te verklaren, maar bevat het geheim van voortdurende overwinning. In vs. 16 staat: "En ik zeg: wandelt door de Geest, en gij zult de begeerte van het vlees geenszins volbrengen". Dit maakt alles duidelijk: de aanwezigheid van de Heilige Geest geeft kracht. God is sterker dan "het vlees" en als Hij bij de strijd betrokken is, is de overwinning zeker. Het gaat in Gl. 5 ook niet om de strijd tussen de twee naturen (de oude en de nieuwe), maar om de strijd tussen de Heilige

Geest en het vlees. Daarom wordt er aan toegevoegd: “Opdat gij niet doet wat gij wilt”. Als de Heilige Geest niet in ons woonde, zouden we de begeerte van het vlees volbrengen: maar Hij is in ons om de strijd te voeren en dus zijn we niet meer gedwongen kwaad te doen, maar door genade bekwaam gemaakt goed te doen. Dat is het verschil tussen Rm. 7:14 en Gl. 5:17. In Rm. 7 zien we de nieuwe natuur zonder en in Gl. 5 de nieuwe natuur met de kracht van de Heilige Geest. Want we moeten goed bedenken dat de nieuwe natuur afhankelijk is van de Geest (voor kracht) en van het Woord van God (voor leiding). We kunnen de Geest bedroeven en verhinderen te werken, maar waar de Geest is daar moet kracht tot overwinning over het vlees zijn. Gl. 5:17 is dus geen verklaring voor een slappe vleselijke wandel.

Nu nog een gedachte over Ef. 6:10-17. Daar zien we de strijd van de christen met de geestelijke machten der boosheid in de hemelse gewesten. De Gemeente behoort tot de hemel en ze behoort steeds een hemelse wandel te hebben. We moeten voortdurend ons hemelse standpunt verwerkelijken, onze voet op de hemelse erfenis houden. De duivel tracht dit op allerlei manieren te verhinderen. Vandaar de strijd, waarin we alleen staande kunnen blijven tegenover onze machtige geestelijke vijand, als we de hele wapenrusting van God opnemen. Het is niet mijn bedoeling hier bij deze wapenrusting stil te staan; we willen, naar aanleiding van deze drie Schriftplaatsen alleen wijzen op de ware aard en het ware karakter van de christelijke strijd. Om de vijand het hoofd te kunnen bieden moeten we ons bewust zijn van onze hemelse geboorte en moeten we weten waarom de strijd wordt gevoerd.

Maar er was, behalve “het zijn afkomst kunnen verklaren”, nog iets noodzakelijk om aan de strijd deel te nemen: n. 1. het kennen van de banier. Deze twee dingen waren nodig en onlosmakelijk met elkaar verbonden. Als iemand zijn afkomst niet kon verklaren hoe zou hij dan zijn banier kennen. Ieder moest zich bij zijn eigen banier houden. Anders zou er een grote verwarring ontstaan. Ze zouden, in plaats van voort te gaan, elkaar in de weg lopen en elkaar vertrappen. De Benjaminiten en de Efraïmieten hadden hun eigen plaats, moesten zich niet vermengen: ieder had zijn eigen taak. Alles was geregeld door God en niet door eigen gedachten. God bestuurde de afkomst en Hij wees de banier aan. Dus was er geen reden te vergelijken of jaloers te zijn. Ieder had zijn eigen taak en er was werk voor allen. Er was een grote verscheidenheid en toch een volmaakte eenheid.

“De kinderen Israëls zullen zich legeren, een ieder onder zijn banier, naar de tekenen van het huis van hun vaders; rondom tegenover de tent der samenkomst zullen zij zich legeren. En de kinderen Israëls deden naar alles, wat de HERE Mozes geboden had, zo legerden zij zich naar hun banieren, en zo trokken zij op, een iegelijk naar zijn geslachten naar het huis van zijn vaders” (Hfdst. 2:2-34).

We zien dus, dat God, vroeger in Israël en nu in de gemeente, geen God van verwarring is. Niets kon keuriger gerangschikt zijn dan de vier legers (elk van drie stammen), een volmaakt vierkant waarvan elke zijde zijn eigen banier ontplooidde (vs. 32). De God der legerscharen van Israël wist Zijn legers op te stellen. Het was een stelsel van volmaakte militaire tactiek. Het zou eigendunk zijn, in onze tijd van vooruitgang, van kunsten en wetenschappen, te denken dat er bij de legers van Israël wanorde en verwarring zou zijn. We kunnen er zeker van zijn, dat door God was voorzien in de beste orde. Zeg ons dat God iets gedaan heeft, dan zeggen wij dat het volmaakt is. Dit beginsel is eenvoudig en zegenrijk. Een twijfelaar zal dit

niet aannemen, maar wat neemt hij wel aan? Hij twijfelt aan alles, gelooft niets, houdt zijn eigen maatstaf aan en verwerpt wat in strijd is met zijn eigen mening. Hij heeft, in zijn onverschilligheid, zijn eigen stellingen en komt zo tot eigen gevolgtrekkingen. Een verkeerde stelling levert een verkeerde gevolgtrekking op. Het kenmerk van twijfelaars, rationalisten en ongelovigen is: God buiten beschouwing laten. Vandaar hun verkeerde conclusies. De eenvoudige gelovige gaat echter uit van het beginsel, dat God er is, dat Hij zich met Zijn schepselen bemoeit en belang stelt in en zich bezig houdt met de dingen van de mensen. Dat is een grote troost voor de christen. De ongelovige neemt dit niet aan, want het zou al zijn redeneringen omver werpen, want die steunen op de dingen buiten God.

Het is niet mijn bedoeling in deze aantekeningen het ongeloof te bestrijden, maar de gelovigen op te bouwen. Maar het is soms goed te wijzen op de bouwvalligheid van het stelsel van ongeloof. Deze bouwvalligheid kunnen we het best aantonen met het feit dat dit stelsel berust op het buiten sluiten van God. Als we dit begrijpen, valt het hele stelsel in elkaar. Als we geloven dat God (er) is, dan moeten we ook alle dingen zien met betrekking tot Hem. We moeten alles zien vanuit Zijn oogpunt. Dan moeten we ook begrijpen dat Hij niet door mensen beoordeeld kan worden. God moet oordelen tussen goed en kwaad, tussen wat Hem waardig of onwaardig is. Zo is het ook met Gods Woord. Als God tot ons heeft gesproken en ons een openbaring heeft gegeven, dan is Zijn Woord buiten het bereik van elke menselijke beoordeling. Wat is het dwaas Gods Woord te beoordelen naar de maatstaven van het menselijke verstand en toch gebeurt dat met het prachtige boek Numeri.

Bij de overdenking van elk bijbelboek moeten we twee dingen voor ogen houden: het boek met de inhoud ervan en de ziel met de behoeften ervan. Er bestaat gevaar, zich met één van deze twee zo bezig te houden dat we het andere vergeten. Er zijn predikers van het Woord, die het Woord grondig onderzoeken. Ze hebben veel schriftkennis en geput uit de bron van de inspiratie. Dit moet zeker zo zijn, wil de bediening van het Woord vrucht dragen. Wie de Bijbel niet nauwkeurig en biddend onderzoekt, kan de hoorders of lezers niet veel geven, wat de moeite waard is. Wie het Woord brengt moet voor zichzelf delven en diep graven. Maar hij moet ook aan de ziel denken, er moet voorzien worden in de behoeften en noden m. b. t. de toestand van de ziel. Anders heeft de bediening geen nut of kracht en zal geen vruchten afwerpen. Iemand die alleen het boek bestudeert is onpraktisch; wie beide dingen behartigt, zal een goede dienaar van Jezus Christus zijn. Voor zover ik daartoe bekwaam ben, wil ik dit graag voor de lezer zijn. We willen samen de zedelijke schoonheden van ons bijbelboek zien en ik wil graag wijzen op het onderwijs, dat het ons geeft. Maar ik voel het ook als mijn plicht zo nu en dan de vraag te stellen, in hoeverre dat onderwijs begrepen is en de schoonheden gezien worden. Daarom wil ik de lezer een paar vragen stellen.

Ten eerste, mijn vriend, bent u zeker van uw hemelse geboorte? Bent u er zich van bewust een kind van God te zijn? Behoort u tot het “geslacht” van degenen die God vrezen? Staat U met beslistheid aan de kant van de Heer? Ik bid U, blijf wat deze dingen betreft, niet in het onzekere, Nogmaals: Bent u van een “geestelijke komaf”? Dit is een eerste vereiste voor het “strijdende volk van God”. Zonder deze zekerheid hoeft men er niet aan te denken tot het strijdende leger toe te treden. Ik zeg niet, dat iemand zonder dit volle besef niet behouden kan zijn. Volstrekt niet. Maar hij kan niet optreden als krijgsman. Hij kan niet strijden tegen de wereld, het vlees en de duivel, zolang er nog twijfelen vrees is. Bij niemand van het machtige leger “rondom tegenover de tent der samenkomst” was een spoor van twijfel aan

zijn eigen geslacht. Deze vraag zou lachwekkend zijn. Ieder van de zeshonderd duizend mannen kende zijn oorsprong en dus zijn plaats. Zo is het ook nu bij het strijdende volk van God. Ieder lid van dat volk moet er zeker van zijn er toe te behoren; anders kan hij niet staande blijven in de strijd. Wat stelt ons de banier nu voor? Een leestelsel, theologisch systeem, kerkelijk bestuur? Een stelsel van verordeningen, ceremoniën of plechtigheden? Geen van alle. Onder zo'n banier strijdt het volk van God niet. Het punt van vereniging is Christus. Hij is de Banier van God en de enige van het leger, dat zich in de woestijn van deze wereld bevindt, om te strijden tegen de legers van de bozen, om de oorlogen van God te voeren. Een andere banier maakt ons ongeschikt voor die geestelijke worsteling, waartoe wij geroepen zijn. Wat hebben we als christen te maken met het twisten over welk theologisch stelsel dan ook? Wat voor waarde hechten we aan verordening en ceremoniën? Moge God ons bewaren onder zulke banieren te strijden. Onze godgeleerdheid is de Bijbel. Ons kerkelijk voorschrift is het éne lichaam, gevormd door de Heilige Geest en verbonden met het levende, verhoogde Hoofd in de hemel. Het is beneden het peil van een ware geestelijke strijder, voor iets, dat minder is dan dit, te strijden. Het is helaas zo, dat menigeen, die belijdt tot de Gemeente van God te behoren, het ware punt van vereniging kan vergeten en daardoor onder een andere banier strijdt. De zekere gevolgen zijn slapheid en een verkeerd getuigenis. En het zal de geestelijke groei hinderen.

Als we in de dag van de strijd staande willen blijven, mogen we geen andere maatstaf erkennen dan Christus en Zijn Woord. Daarin bestaat onze zekerheid tegenover al onze geestelijke vijanden. Hoe meer we ons vastklemmen aan Christus, aan Hem alleen, des te sterker en veiliger zullen we zijn. Hem te bezitten als een volmaakte bedekking voor onze ogen - dicht bij Hem te blijven - onbeweeglijk aan Zijn zijde te staan - is het middel om bewaard te blijven.

“De kinderen Israëls zullen zich legeren, een iegelijk bij zijn leger, en een iegelijk bij zijn banier, naar hun heiren” (Hfdst. 1:52). Mocht dit zo zijn voor onze harten. Als we van “Zijn geslacht” zijn, laat dan Zijn naam geschreven staan op de “banier”, waar omheen we ons legeren in de woestijn, die we doortrekken op weg naar de eeuwige rust boven. Lezer, ik bid u, laat er niets op uw banier staan dan de Naam, die boven alle naam is, en die voor eeuwig verhoogd zal worden in het grote heil van God.

Belangstelling voor Numeri 3 en volgende?

Bestel snel het boek

‘Aantekeningen op Numeri’

bij de uitgever, info@uhwdw.nl